

Alex

KELLY COLLINS

Alex

WILDE LOVE SERIE

Alex

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Kelly Collins

Vertaling: Jacodine van de Velde

Oorspronkelijke titel: *Betting On Him*

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Marieke Veringa

Eerste uitgave februari 2022

NUR 343

ISBN 9789403651231

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Faye

HOOFDSTUK 1

Het zat me totaal niet lekker dat Chloe Sloan, die nog geen *Boxcar* cocktail van een *Old Fashioned* kon onderscheiden, mijn dienst in de Players Club had overgenomen. Zij dacht dat je een kerel die een *Dirty Martini* bestelde een Martini moest overhandigen met het aanbod hem te p... Ik gromde gefrustreerd. Wat deed het er nog toe? Ik was veroordeeld tot Gatsby's Lounge en bediende acht vrouwen in strakke pakjes met tiara's op hun hoofd. Ze sloegen daiquiri's achterover alsof hun leven ervan afhing. En misschien was dat ook wel zo, want zeven van hen waren vrijgezel en één van hen ging vrijwillig het gevangenschap tegemoet.

'Faye? Weer eens laat?' Randy, de barkeeper, was net aan zijn dienst begonnen. Hij was stokoud, maar vrij aardig. Hij liet geen kans voorbijgaan om me te betasten als ik langs hem glipte om olijven of maraschino kersen te pakken.

'Domme pech, vrees ik.' Straf was eerder de realiteit. 'Niet lullig bedoeld. Je bent geweldig om mee samen te werken, maar de fooien in Gatsby zijn waardeloos.' Ik zuchtte en gluurde in de spiegel achter hem. In mijn reflectie was de veer van mijn zilverkleurige, met lovertjes bedekte hoofddeksel naar achteren gedraaid, waardoor ik meer op een indiaan leek dan een *flapper*.

Terwijl Randy de bloedrode drankjes in de glazen schonk,

maakte ik ze af met een toefje slagroom, een aardbei en een parapluutje.

‘Je kunt geen pech hebben in een casino,’ zei Randy spottend. ‘Hier in Old Money is iedereen een winnaar.’ Hij draaide zijn ogen naar het sierlijke, tinnen plafond terwijl hij het bedrijfsmotto opdreunde met het enthousiasme van een tiener die in de drive-in werkte.

‘Geen pech te vinden hier. Ik heb het mijne bij de deur achtergelaten.’ In werkelijkheid was pech mijn schaduw. Het volgde me overal waar ik heen ging. Vandaag was de pech begonnen in de vorm van autopech en van daaruit verdergegaan.

Sinds wanneer kreeg een schaars geklede vrouw die naast een kapotte auto met haar armen stond te zwaaien geen aandacht meer? Overal ter wereld zouden er mensen zijn gestopt. Vooral griezelige kerels. Maar in Las Vegas waren opgetutte meiden op hakken dertien in een dozijn. Zelfs de allergrootste griezels stopten niet eens om te helpen.

Geen auto tot mijn beschikking hebben, betekende dat ik een taxi moest nemen. Door het wachten op de taxi was ik te laat voor mijn dienst in de Players Club: mijn straf dus.

Ik zette de drankjes op een blad en liep in de richting van het vrijgezellenfeest, waar een van de meiden een ander voor gek uitmaakte omdat ze niet onder de zonnebank was geweest. Als hun grootste zorg het verkrijgen van een kleurtjes was, hadden ze mazzel. Die mazzel sloeg niet op mij over, want ik moest een groep vrouwen bedienen die meer botox dan brein had. Ze zouden me de benen uit het lijf laten lopen en me minder fooi geven dan de kerel die gratis hun auto parkeerde.

Bij ieder van hen zette ik een drankje neer en ik glimlachte. Geen glimlach die voortkwam uit tevredenheid en geluk, maar een glimlach die te maken had met platzak zijn en een goede fooi nodig hebben.

‘Kan ik nog iets anders voor jullie doen?’

‘Een Stripper regelen,’ zei de lange blondine in de hoek. Ik wist dat ze lang was, want zelfs nu ze zat, stak haar hoofd vijftien centimeter boven de anderen uit.

‘Er zijn heel wat mogelijkheden op de Strip,’ liet ik de vrouwen in het halfronde zitje weten. Ze waren allemaal mooi op een siliconen- en plamuurachtige manier. Ik vroeg me af hoeveel dagen ze niet hadden gegeten ter voorbereiding op dit uitje. ‘Bij de Rio hebben ze Chippendales en je hebt de Magic Mike Live show.’

Een van de vrouwen keek langs me. ‘Die zou ik zo nemen, op deze tafel, in niet meer dan een string.’

Ik draaide me om en zag het meest magnifieke exemplaar van mannelijke seksualiteit. Hij zou mijn type zijn als ik mannen niet had afgezworen. En ik zou mijn besluit in heroverweging nemen als ik een kans zou maken bij iemand zoals hij. Niet dat ik voor het andere team speelde. Die vijver met mogelijkheden liet ik over aan mijn huisgenoot, Trish.

Zij was niet kieskeurig over gender; zij was kieskeurig over orgasmes. Ze had ze graag regelmatig en gaf de voorkeur aan variatie van smaak, vorm en kleur. Eén ding was zeker bij Trish: ze was nooit eenzaam of onbevredigd. Daar was ik jaloers op.

Ik pakte extra servetten van mijn dienblad, zodat de dames hun kwijl konden opvegen. ‘Daar kan ik je niet mee helpen, maar ik kan hem wel helpen.’ Ik draaide me om en liep naar Meneer Lang, Donker en Aantrekkelijk. Hij leek te twijfelen tussen het zitje in de hoek, tegenover Assepoester en haar zeven stiefzussen, en een tafel in het midden van de ruimte.

Hij keek op zijn horloge en fronste voordat hij koos voor het zitje in de verste hoek.

‘Hallo,’ begroette ik hem toen hij plaatsnam. Zijn blik schoot mijn kant op. Zijn ogen waren niets minder dan waanzinnig. De meeste mensen zouden zeggen dat ze bruin waren, maar ik had iets

met ogen die de kleur van een goede whisky hadden en deze waren een Glenfiddich 18. ‘Wat mag het zijn?’ Ik leunde over de tafel en liet de franjes van mijn jurk over het grijze, graniet glijden.

Met samengeknepen ogen speurde hij door de ruimte. ‘Ik ben op zoek naar een man.’

De goeden waren altijd bezet. ‘Had ik kunnen weten.’ Ik keek over mijn schouder. ‘Zij ook. Nou, zeven van hen dan. Degene in het midden loopt over een paar dagen over het pad der verdoemenis.’

Hij stootte een lage, rollende lach uit. ‘Geen fan van het huwelijk?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Kan ik niet over oordelen. Ik ben nooit getrouwd geweest, maar met een misluktingspercentage van vijftig procent, lijkt het me geen verstandige gok. Zolang het huwelijk geen aantrekkelijk rendement en de nodige voordelen oplevert, stel ik me niet beschikbaar voor die baan.’

In werkelijkheid had ik genoeg mannen en slechte huwelijken gezien om een leven lang op te teren. Mam had inmiddels nummer zeven. Gail Tandy leek aardig op mijn huisgenoot, Trish. Ze hield van variatie, maar ze was ouderwets en praktisch. Ze marcheerde met elk van haar echtgenoten naar een van de vele kapelletjes om het officieel te maken, maar veranderde nooit haar achternaam. Nergens voor nodig om die te veranderen in iets wat waarschijnlijk toch geen standhield.

Bij elk van die zeven bruiloften was ik aanwezig en geen daarvan was met mijn vader. Hij was degene die eronderuit was gekomen, of beter gezegd: was gevlucht en weg was gebleven. Michael Holt had geen tijd voor echtgenotes of kinderen. Hij kon niet met een vrouw trouwen aangezien hij met zijn baan was getrouwd. Hoewel mijn vaders achternaam Holt was, was ik juridisch gezien een Tandy.

‘Iets te drinken terwijl je op de ware Jacob wacht?’

Zijn hoofd deinsde een stukje terug. ‘Ik wacht niet op de ware

Jacob. Ik wacht op mijn advocaat. We hebben hier afgesproken.’ Hij wierp een blik op zijn horloge en toen weer naar mij.

Een blos van schaamte verwarmde mijn wangen. Ik ben nooit goed geweest in het lezen van mensen of situaties. Loop altijd achter de feiten aan. Dat was waarom ik een *flapper*-uniform droeg en met water aangelengde drankjes in een kroeg serveerde.

Over mijn schouder staarden de dames van het vrijgezellenfeestje deze kant op. ‘Die lange in de hoek zei dat ze je graag zou willen leren kennen.’

‘Is dat zo?’ Geïnteresseerd trok hij een wenkbrauw op en gluurde om me heen. Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, bedankt. Niet mijn type.’

Iets daaraan bracht een glimlach op mijn gezicht. ‘Wat is dan jouw type?’ Ik wist dat de meeste mannen er een hadden, maar ik vroeg me af hoe zijn type eruit zou zien. Lang? Graatmager? Goedkoop in onderhoud?

Hij likte over zijn lippen en toverde een Hollywood-waardige grijns tevoorschijn. ‘Ze moeten vrouwelijk zijn.’ Hij keek nogmaals naar de groep. ‘Ik doe niet aan veeleisend. Ik doe niet aan voor altijd. Ik doe niet aan bruidjes-in-spe. Mijn vrouwen zijn nu hier en morgen vertrokken.’

Uiteraard. Aan de andere kant, ik kon het hem niet kwalijk nemen. Relaties waren makkelijker als de verwachtingen laag waren of in z’n geheel niet bestonden. Met een man als hij wist een meisje in ieder geval wat ze kreeg: hoogstwaarschijnlijk een nacht om nooit te vergeten. Dat was iets wat ik al lang niet meer had meegemaakt, maar het stond op mijn to-do lijst, vlak na de honderd noodzakelijke dingen die ik nog moest doen, zoals het betalen van de huur.

‘Het is belangrijk om te weten wat je wilt. Wil je iets drinken terwijl je op je afspraakje wacht?’ Ik schonk hem een sluwe glimlach en knipoogde.

‘Wat dacht je van een koffie?’

‘Ik zal een verse pot voor je zetten. Als je op een advocaat wacht, wil je er dan een shotje van het een of ander in? Advocaten zijn nog erger dan echtgenoten en echtgenotes. Tenminste, dat heb ik horen zeggen.’

Hij keek naar mijn naamplaatje. ‘Ik mag jou wel, Faye. Je bent grappig.’ Hij viste zijn mobiel uit zijn zak en legde hem op tafel. ‘Geen whisky. Alleen koffie.’

‘Wat jij wilt.’ Ik trok een schouder op. ‘Heb je ook een naam?’

Hij keek naar beneden, naar zijn borstkas, alsof zijn naam erop geschreven stond. ‘Mijn naam is Alessio, maar iedereen noemt me Alex.’

‘Nou, Alex, geef me een momentje en ik regel het voor je. De koffie, welteverstaan.’ Ik draaide me om en zag een van Bridezilla’s bruidsmeisjes een leeg glas omhooghouden. Ik plakte een fooiwaardige lach op mijn gezicht en knikte naar haar.

Toen ik de bar naderde, stond Randy achter het eikenhouten gedrocht glazen af te drogen. ‘Ik wil een koffie en nog eens acht glazen diabetes met parapluutjes, alsjeblieft.’

De barkeeper zag er netjes uit met zijn vlinderdasje, maar niet zo knap als de wegwerp-kerel in de hoek. Ik waagde een blik over mijn schouder te werpen en zag dat hij aan het telefoneren was. Goed gebouwd en gekleed in kleren die voor zijn lijf gemaakt leken te zijn. Ik vroeg me af hoeveel push-ups het kostte om een borstkas te krijgen die dreigde uit z’n voegen te barsten.

Het grijze shirt dat hij droeg, stond strak over zijn spieren en liep tabs toe onder de tafel. Erg zonde, want het zou verboden moeten worden om zo’n lichaam te verbergen. Ik was jaloers op het leer van het zitje dat zijn prachtige uiterlijk omringde.

De oude bar was zeer geschikt om tegenaan te hangen terwijl ik Gatsby in me opnam en op mijn bestelling wachtte. Doordat deze zaak aan het rustige eind van het casino was gelegen, waar

de oude *one-armed bandit* gokkasten stonden opgesteld, was het hier niet druk. Mensen gaven de voorkeur aan kasten die als videogames werkten en bars waar de muziek met oorverdovende decibellen door de ruimte schalde. Gatsby was als het gebied dat het representeerde: doods.

Met de zwakke verlichting en lederen zitjes was het een prachtige plek. Volgestouwde kratjes met verboden drankoffers uit de jaren twintig en begin jaren dertig in de hoeken van de ruimte verfraaiden de boel. Flyers van de drooglegging sierden de oude, stenen muren. Prachtige portretten van de sterren uit die tijd, met hun *smokey eyes* en verleidelijke blikken, waakten over de klanten. Zo ontzettend jammer dat het werd gebruikt om werknemers te straffen die te laat kwamen of - zoals in Randy's geval - oud waren.

‘Heb je al ontdekt wie meneer Wilde heeft vermoord?’ vroeg ik.

Wat mij opviel aan oude mensen was dat ze dan misschien traag mochten zijn, maar doordat het hen de nodige tijd kostte om van A naar B te komen, misten ze maar weinig daar tussenin. Senioren waren de beste bron voor roddels en nieuwtjes.

‘Nee, het is nog altijd een mysterie. Iedereen zegt dat het een maffia-aanslag was.’ Hij zette een volgend rondje met drankjes neer terwijl de koffiepot stond te pruttelen. ‘Het gerucht gaat dat de kinderen van meneer Wilde het casino zullen erven. Hij heeft drie zoons, maar niemand heeft ze vaak gezien. Ze zijn al een poos niet op de voorgrond geweest in het “familiebedrijf”’. Hij maakte aanhalingstekens met zijn vingers bij het woord familiebedrijf. Niemand zei het hardop, maar maffia, syndicaat, consortium of gangster hadden het woord ‘familie’ kunnen vervangen. ‘Eén ervan zit in de gevangenis. Eén studeert. Eén woont hier in Vegas en runt een ander “familiebedrijf”’. Weer met de aanhalingstekens.

Vince Wilde bestuurde het casino zoals Al Pacino Miami bestuurde in *Scarface*. Sterker nog, er was geen enkele twijfel dat hij connecties met de maffia had. Hij had die

mij-moet-je-niet-bedonderen blik die Capone of Lucky Luciano schreeuwde. Voeg daar de bezoekjes van maffiantabelen als Yuri Petrenko en Liam O'Leary aan toe en je hoefde geen genie te zijn om te concluderen dat Old Money geen doorsnee casino was.

Het was een *in your face* operatie, een dikke middelvinger naar iedereen. Vince Wilde voerde zijn illegale praktijken uit in bars met namen als Bugsy en Gotti en, naar ik aannam, Gatsby, aangezien hier niemand anders kwam. Zolang zijn werknemers hun werk deden, belandden ze niet op zijn radar of in cementblokken. Dat was maar goed ook, want grijs was niet mijn kleur.

Ik zanikte niet toen mijn dienst in de Players Club naar opgeilster Chloe ging, hoewel ik vanbinnen wenste dat ik goed genoeg met een mes om kon gaan om haar uit te schakelen. Ik had deze baan nodig. Met minder dan een semester te gaan tot het afronden van mijn studie, lukte het me bijna om met de fooien van Old Money mijn huur te betalen, terwijl ik de maximale studielening had voor al mijn andere uitgaven.

Ik volgde een zesjarenplan om mijn vierjarige opleiding af te ronden, maar ik zou hem afronden. Wat ik absoluut niet zou doen, was mijn hele leven serveerster blijven.

Met het dienblad vol drankjes naderde ik de tafel met vrouwen, die nu spraken over de juiste manier om een quiche te bakken. Het blondje aan mijn rechterkant bemoeide zich met het gesprek en zei: 'Je huurt een kok.'

Haar manier van denken stond mij wel aan, al trok ze met materialistische meiden op.

'Alsjeblieft.'

'Hallo daar, Betty Boop,' sprak de bruid met dubbele tong. 'Kun je onze rekening brengen? Het is tijd om te gaan dansen.'

Ik voerde een kleine Charleston uit voor het effect. 'Natuurlijk, pop.' De bruid had in ieder geval het schema van de avond nog juist. Op Betty Boop leek ik totaal niet. De verhouding van mijn

hoofd tot mijn lichaam was zo ongeveer normaal, terwijl die goeie ouwe Betty een hoofd had dat groter was dan haar kont. Gezien de omvang van de mijne zou dat praktisch onmogelijk zijn.

Ik liep terug naar Randy en vroeg hem de rekening voor me op te maken terwijl ik voor dat lekkere ding in de hoek een kop versie koffie inschonk en zonder enige haast naar hem bracht.

‘Anders nog iets?’

‘Nee, dank je.’ Zijn whiskykleurige ogen boorden zich in de mijne. ‘Hoelang werk je hier al?’

‘Ik werk sinds twee jaar in het casino.’ Ik leunde dichterbij en fluisterde: ‘Maar ik werk alleen in Gatsby als ik in de problemen zit.’

Hij lachte. ‘Zit je vaak in de problemen?’

De waarheid was dat ik vaak genoeg in de problemen zat. Ik haalde mijn schouders op, waardoor mijn franjes alle kanten op dansten. ‘Meer dan ik zou willen en minder dan zou moeten.’ Er was slechts één verzoek voor het rooster, een ziektedag of een klacht over het eten nodig en ik zou in minder dan wenselijke omstandigheden verkeren, maar banen waren schaars, dus ik pikte het voor het salaris en waardeloze fooien.

‘Wat wordt er in de wandelgangen gezegd nu meneer Wilde is overleden?’ Zijn kaak verstrakte toen hij de vraag stelde. Ik neem aan dat het vreemd was om te weten dat de man die eens de eigenaar was een paar dagen geleden was neergeschoten.

‘Iedereen hier is nerveus. Niemand weet wat er gaat gebeuren. Gaat de tent dicht? Wordt de boel verkocht?’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Het is een mysterie.’

‘Je hoeft je geen zorgen te maken. Dit soort dingen komen altijd op hun pootjes terecht.’ Hij klonk vol overtuiging. Ik wilde hem geloven.

‘Joe-hoe,’ riep een hoge, schelle stem vanaf de andere kant van de zaak. Een van de bruidsmeisjes knipte met haar vingers om de

boel nog eens te benadrukken. 'Rekening, alsjeblieft.'

Alex trok een wenkbrauw op. 'Hoe moeilijk is het voor je om niet iedere dag een meervoudige moord te plegen?' Zijn stem was loom en stroperig sexy.

Ik draaide me om op mijn zilverkleurige, met lovertjes bedekte hakken en antwoordde over mijn schouder: 'Wie zegt dat ik dat niet doe? Misschien prop ik de lichamen wel in die kratten.' Ik knikte naar de hoek, waar grote, houten kratten tot aan het plafond reikten.

Hij grinnikte en ik glimlachte de hele weg naar de bups die aan hun strakke rokjes stond te trekken.

Het meisje dat de leiding had, overhandigde me drie briefjes van honderd voor een rekening van tweehonderdtachtig dollar en zei dat ik de rest mocht houden. Daar kon ik in ieder geval mijn taxi van betalen.

Ik stak de biljetten met nog geen zeven procent fooi omhoog en zei: 'Bedankt.' Mijn interne dialoog was minder vriendelijk.

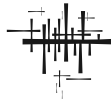
Terwijl de vrouwen de deur uit struikelden, kwam een man in een begrafenisondernemersbruin pak naar binnen gelopen. Hij scande de lege bar tot hij de enige klant in de hoek zag.

'Koffie, alsjeblieft,' zei hij toen hij me passeerde. 'Met melk en suiker.'

Als de avond nog erger zou worden, zou ik naar huis liften.

Alex

HOOFDSTUK 2

Ik keek naar de vrouw met het zwarte haar en te veel lovertjes die haar lichaam bedekten. Op verbluffende wijze belichaamde ze een combinatie van een verleidster en een komiek. Hoewel de jurk met z'n rechte vorm en franjes verborg wat eronder zat, ving ik glimpen van haar lichaam op toen ze zich bewoog. Ze had mooie rondingen.

Wat ze niet wist, was dat ik zag hoe ze haar ene hand optilde als bedankje voor de fooi, terwijl ze met haar andere hand achter haar rug haar middelvinger opstak.

Ik zat nog steeds te lachen toen meneer Bradley verscheen. Ik had hem minstens een jaar niet gezien. Ik mocht hem niet echt. Hij was te zelfvoldaan naar mijn zin.

Bij nadere beschouwing bleek dat het afgelopen jaar geen gunstige uitwerking op hem had gehad. Aan de andere kant, wanneer je een man representeerde die je net zo goed zou kunnen vermoorden als betalen, was het niet gek dat zijn huid bleek en zijn haar grijs was. Door de dood van Vince Wilde zou hij de zon wellicht weer eens te zien krijgen, want ik zou niet langer gebruik maken van zijn diensten.

‘Alex, goed je te zien.’

Ik kwam overeind en bood hem mijn hand aan. ‘Ja, het is een

poosje geleden.'

Hij gaf me een ferme handdruk. Het was een goede greep voor een man die niets tilde wat zwaarder was dan een pen. 'Hoe gaat het met je?'

Ik was niet geïnteresseerd in oppervlakkige kletspraat. Het enige wat ik wist, was dat meneer Bradley had gezegd dat hij me dringend moest spreken.

Faye naderde ons met een kopje, twee glazen water en een kom met melkpoederzakjes. De koffiepot bungelde aan haar vingers. Hoe ze het allemaal kon vasthouden was mij een raadsel, maar iets vertelde me dat ze eraan gewend was overbelast te zijn.

'Alsjeblieft,' zei ze op een allerliefste toon en ik was ervan overtuigd dat ze die bewaarde voor cliënten die fooi zouden geven.

Meneer Bradley zag er in zijn pak uit als iemand die het breed liet hangen. Mijn ervaring was altijd geweest dat hoe meer geld mensen hadden, hoe minder ze uitgaven. Daardoor waren ze zo rijk geworden. Mijn filosofie was echter dat hoewel het fijn was geld te hebben, je het niet met je mee kon nemen.

Als het op geld neerkwam, liet ik nooit de kans voorbijgaan om goede service en goed gedrag te belonen. Behoeftte woog altijd zwaarder dan wensen.

Ik had een briefje van twintig in de handen van een dakloze kerel gedrukt voordat ik de supermarkt binnenging. Niet omdat hij iets had gedaan om het te verdienen, maar omdat hij beleefd was toen hij om hulp vroeg. Het belangrijkste wat ik van mijn moeder had geleerd, was dat geld geen echte waarde had als het niet werd gebruikt om anderen te helpen. Terwijl mijn vader heel veel geld verdiende door slecht te zijn, gaf mijn moeder het uit aan dingen waarmee ze mijn vaders slechte kant compenseerde.

Faye liep terug naar de bar om met de barkeeper te praten. De manier waarop ze glimlachte, lichtte de ruimte op. Het kostte me alles om mijn aandacht terug naar meneer Bradley te wenden.

Gezien mijn vader dood was en ik de erfgenaam, had ik geen tijd om met vrouwen bezig te zijn. Mijn leven veranderde sneller dan ik kon bijbenen.

‘Wat kan ik voor je doen?’

Meneer Bradley opende zijn koffertje en haalde er meerdere dossiermappen uit, die hij voor zich neerlegde. Hij legde ze op een rij en friemelde aan de hoeken tot ze perfect recht lagen. Hij depte het zweet dat op zijn voorhoofd glansde af. ‘Dit hele gebeuren is een puinzooi. Ben je bij het uitvaartcentrum langs geweest? Er is niet veel van je vader over.’

Ik was er geweest, maar had ervoor gekozen niet te kijken naar het weinige wat van hem over was. Ik zou me hem herinneren als een overheersende klootzak, een man die groter was dan het leven zelf en zijn zoons had opgevoed om alles te willen en niets te vrezen. Het was verkeerd om hem te zien nu hij was gereduceerd tot de lege huls van slechts een stoffelijk overschot. Vince Wilde was altijd onoverwinnelijk geweest. Tenminste, dat had ik gedacht, tot een regen aan kogels hem uitschakelde.

Hoe vaak had ik erover gefantaseerd precies dat bij hem te doen? Ik respecteerde mijn vader omdat hij dat eiste, niet omdat hij het verdiende. Ik kon niet geloven dat hij er niet meer was. Vincent Wilde was een kat die door al zijn levens heen was.

‘Ik heb de regelingen getroffen. Zaterdag is de begrafenis.’ Ik nipte van mijn koffie en wachtte tot meneer Bradley verder zou gaan. Er was een reden dat hij me vroeg meteen te komen. Dat hij in een doodse bar wilde afspreken, betekende dat hij geen ogen en oren bij deze afspraak kon gebruiken.

De envelop die hij pakte, bevatte mijn vaders meest recente testament. ‘De moord op je vader heeft een golf van onzekerheid in het syndicaat veroorzaakt.’

Op mijn dertigste weigerde ik naar gelul te luisteren. ‘Is dat zo? Een van hen heeft de trekker overgehaald. Wie denk je dat het

was?’ Dat was mijn voornaamste doel. Ik mocht mijn vader niet, maar ik moest zien uit te vinden wie hem had vermoord, want de kans bestond dat ik de volgende was. Als de enige criminele familie in Vegas die een casino bezat, hadden wij een benijdenswaardige positie. In drank handelen of clubs runnen als dekmantel voor de illegale activiteiten was het enige dat de rest had, aangezien zij nooit een goklicentie hadden gekregen.

De advocaat drukte zijn duim en wijsvinger tegen zijn ogen en wreef. ‘Vince en Yuri Petrenko hebben al ruzie sinds Matt is betrokken, maar jouw aanstaande huwelijk met Katya zal de families verbinden, dus ik zou hem niet verdenken. De O’Leary’s hadden geen reden om Vince te vermoorden. Ik gok dat het de Colombianen zijn.’

‘Dat klinkt helemaal niet logisch. De Colombianen zijn alleen actief in drugshandel en de seksindustrie, twee dingen waar mijn vader bij uit de buurt bleef uit respect voor mijn moeder.’

Ik vroeg me af of hij zaken in andere branches was begonnen. Ik had de boeken al een poosje niet ingezien. Het runnen van de legale zaken hield me uit de buurt van de minder dan legale ondernemingen. Ze belden mij alleen wanneer ze aanvullende spierkracht nodig hadden. Het was Matt die zij aan zij werkte met pa. Matt zou mijn onderbaas worden zodra hij over drie maanden uit de bak kwam.

Het maakte me kwaad dat de zaken met Yuri ertoe hadden geleid dat mijn broer in de gevangenis was beland. Aangezien Matt een van de beste hackers in deze zakenwereld was, had Yuri aan hem gevraagd zijn overzeese bankrekeningen te kraken, om te zien of dat mogelijk was. Al jarenlang stal iemand geld van de Russische maffiabaas. Het was geen groot bedrag, maar regelmatig werd er een kleine hoeveelheid van de winst afgeroomd.

Matt vond een manier om binnen te komen, wat betekende dat het systeem niet veilig was. Op de een of andere manier kwam hij op

de radar van de FBI terecht. Toen hij geld tussen Yuri's rekeningen heen en weer sluisde om hem te laten zien hoe makkelijk het was om van hem te stelen, werd Matt gepakt. Het was een belachelijke aanklacht, waarvoor hij drie jaar kreeg. Hij was geen geld aan het witwassen; hij deed research.

‘De Petrenko's willen de bruiloft verzetten.’

Sinds de dood van mijn vader had ik veel nagedacht over het trouwen met Katya Petrenko. Het was een deal die Yuri en Vince hadden beklonken nadat Matt was opgesloten. Yuri offerde zijn dochter op om Vince terug te betalen voor het verliezen van zijn zoon. Het was een fusie om de families een bolwerk in Las Vegas te bezorgen. Op de een of andere manier was ik degene die met het kortste strootje overbleef. Ik raakte mijn broer kwijt aan de gevangenis en kreeg er een verloofde die ik niet wilde voor terug.

Ik was niet geïnteresseerd in het trouwen met de maffiaprinses. Katya Petrenko was niet voor mij. Gelukkig hadden de families besloten te wachten tot ze vijfentwintig zou worden, wat me enige tijd gaf om een plan te bedenken onder de familiezaken uit te komen. Nu Vince was overleden, verwachtte iedereen dat ik als baas naar voren zou treden. Ik had geen tijd meer.

‘Er gaat geen huwelijk komen. Ik ben niet langer een soldaat in mijn vaders leger.’ Ik rechtte mijn rug en maakte me langer. ‘Dit is het mijne en niemand gaat me vertellen hoe ik dat moet leiden of met wie ik moet trouwen.’ De strengheid in mijn stem verbaasde zelfs mij. Luister lang genoeg naar de meester zelf en je pikt vanzelf zijn kunsten op, zoals intimidatie middels je toon.

Families die door het huwelijk waren verbonden, moesten elkaar verplicht beschermen en met Katya trouwen zou ons alleen maar dieper in die levensstijl trekken. Dat werkte tegen mijn doelstelling in. De enige manier om uit deze wereld te komen was banden breken met alle spelers. Ik kon niet met Katya trouwen en hen dan de rug toe keren.

Meneer Bradley frunnikte aan de hoek van de map en vouwde hem om tot hij naar binnen krulde. 'Je bent moreel verplicht je aan de overeenkomst te houden. Het niet nakomen is een belediging. Het is een oorlogsverklaring.'

Ik klemde mijn vingers om mijn koffiekopje om te voorkomen dat ik ze om meneer Bradley's nek klemde. Mijn hartslag versnelde. Het woord moreel maakt me pijnlijk. Mijn vader had geen enkel moraal. Hij was een wrede man die zonder enige genade of berouw zijn familie en medewerkers misbruikte. Hij verwachtte dat iedereen zich naar hem schikte, zelfs na zijn dood. Dat weigerde ik.

Meneer Bradley schraapte zijn keel. 'Alex, er moeten offers worden gebracht.' Hij opende de tweede map en bladerde door de papieren. Hij schoof het blad met mijn naam erop naar het midden van de tafel. 'Jij moet deze overeenkomst naleven.'

Ik reikte naar het papier, maar hij bedekte het met zijn knokige vingers.

'Je moet goed begrijpen dat deze overeenkomst de enige manier is om vrede tussen de

Petrenko's en de Wildes te bewaren.'

Zonder naar het papier te kijken, wist ik dat het de ondertekende overeenkomst tussen Yuri en mijn vader was. 'Ik trouw niet met Katya.' Ik pakte het blad en schudde mijn hoofd. 'Ik verhandel mijn leven niet voor wat er schuilgaat achter deur nummer één.'

'Je zult moeten. Als je geen vrede sticht tussen de families, zal je vader niet de enige dode zijn.'

Ik wist dat als ik niet naar voren stapte, mijn hele familie gevaar liep. Matt zat het laatste stukje van zijn straf uit en Rafe rondde zijn studie rechten af. Het casino was niet mijn nalatenschap, het was die van hen en ik zou redden wat ik kon. Het belangrijkste was mijn familie te bevrijden van corruptie. Het was de enige manier om op lange termijn te overleven. Ik kon niet geloven dat de nalatenschap van mijn moeders kant van de familie kwam. Als

tweede generatie Italianen kwam haar familie rechtstreeks uit de film *The Godfather*. Doordat de politie en andere syndicaten de ene na de andere criminele familie uitschakelden, waren de Greco's geslonken tot alleen mijn moeder. Vince was de laatste van de volledig ingewijde leden van de maffia en het was tijd dat het verleden hier stopte. Door dat te doen zouden komende generaties van mijn familie hiervoor behoed worden.

'Nee, het gaat niet gebeuren. Deze afspraak was tussen mijn vader en Yuri. Nu mijn vader dood is, is het contract niet langer bindend.' Katya Petrenko was beeldschoon, als je van haar type hield. Ze was rijk, verwend en betekende problemen. Ze was ook een pion in een machtsspel. 'Met Katya trouwen brengt mijn familie in activiteiten waar de Wildes niet achter staan.' De Wildes witwasten geld. We hadden geen enkel probleem met afpersing, chantage, illegaal importeren van kunst en antiekwerk en woekerleningen. Vince had nauwelijks een geweten, maar er waren grenzen waar hij niet overheen stapte. Hij verkocht geen drugs of vrouwen.

'De enige manier waarop dit niet gaat gebeuren, is als je al getrouwd bent.' Hij opende zijn mond dusdanig ver dat er een rij kaarsrechte tanden, geel van de koffie, in beeld kwam. 'De deal is gesloten. Met de vrouw trouwen, haar zwanger maken en de families voor altijd met elkaar verbinden.'

Met mijn één meter drieënnegentig torende ik boven de meeste mannen uit. Bradley was klein van stuk. Toen ik naar voren leunde, duwde hij zichzelf tegen het leer van de bank. 'De deal vervalt. Ik trouw niet met Katya.'

De oude man kromp ineen op zijn plek. 'Wat ben je van plan te gaan doen? Als jij niet naar voren stapt, ontstaat er een machtsvacuüm dat iemand anders zal opvullen. Je wilt niet dat de balans naar de ene of de andere kant doorslaat.'

Ik gaf geen ruk om macht. Ik gaf om mijn familie en de enige manier waarop we allemaal zouden overleven, was door

de nalatenschap van mijn vader in iets beters te veranderen; iets legaals. Ik wist dat Matt de rijkdom of de macht niet de rug zou toekeren, dus ik had een paar maanden om ervoor te zorgen dat Old Money op een legale manier winstgevend en aantrekkelijk genoeg voor hem was om op het rechte pad te blijven.

‘En met Katya trouwen laat de balans niet doorslaan? In feite maakt het ons machtiger. Niemand heeft een dergelijke macht nodig. Geen bruiloft.’

Dat was iets waar ik niet over had nagedacht. Mijn vaders dood maakte dat ik de leiding had over een enorme onderneming. Slimme mensen zouden mij als verdachte van de moord beschouwen. Dat opende de deur naar een andere mogelijkheid. De O’Leary’s zouden hier verantwoordelijk voor kunnen zijn. Zij hadden het meest te verliezen als de balans van de macht doorsloeg naar een fusie tussen de Petrenko’s en Wildes.

‘Dit is verkeerd. Dit is wat je vader wilde.’ Meneer Bradley’s bleke huid werd knalrood.

‘Ik weet zeker dat hij ook langer had willen leven. Dat is niet gebeurd en dit gebeurt ook niet. Het wordt tijd dat we stoppen met dit spelletje. We leven in de eenentwintigste eeuw. Ik weiger een verstandshuwelijk in gedwongen te worden, vooral wanneer dat voor mij niet verstandig is.’

‘Je krijgt een schietschijf op je rug. Mij maakt het niet uit. Ik blijf een rijk man, ongeacht wat jij doet. Niemand zal zijn pijlen op mij richten.’

Mijn gezicht was zo heet als lava. ‘Ik misschien wel, als je niet stopt met je als een klootzak te gedragen.’ Mijn stem schoot koortsachtig omhoog. Ik wist dat ik te luid sprak toen zowel Faye als de barkeeper zich onze kant op draaiden.

Faye verschoof achter de bar. Ik had haar bang genoeg gemaakt om veiligheid te zoeken achter een man die de dunne lijn tussen de ouderdom en het graf bewandelde. De enige mogelijkheid dat deze

man haar zou kunnen beschermen was met een eindeloze voorraad glaswerk en als hij goed zou kunnen mikken.

‘Voordat je een beslissing neemt, laat me je vertellen dat er veel op het spel staat.’

‘Ik weet verdomme heel goed wat er op het spel staat.’

Ik wist niet wat me het meest van slag bracht. Was het omdat ik dacht meer tijd te hebben en ik nu werd geconfronteerd met de realiteit van ‘eens een Wilde, altijd een Wilde’? Of kwam het doordat het huwelijk mijn enige uitweg was? Het was ofwel met Katya trouwen en haar vader op mijn huwelijksdag mijn pik en ballen op een presenteerblaadje aanbieden ofwel een oorlog tussen onze families ontketenen.

Niet met haar trouwen was een duidelijk signaal van disrespect richting de familie Petrenko en zou niet worden getolereerd. Maar die toorn zou dan in ieder geval op mij gericht zijn, niet mijn broers. Boven alles moest ik hen beschermen. Een oorlog leek het minst erg.

‘Verdomme!’ Ik ramde met mijn vuist op tafel, waardoor de kom omhoogkwam en er koffie over de rand klotste.

Matt was een makkelijk doelwit in de bak. Rafe kon beschermd worden. Wat zeg ik, Rafe kon voor zichzelf zorgen. We waren alle drie getraind in de kunst van het oorlog voeren. De jongens van de Wilde waren opgevoed om bepaalde talenten te hebben. Ik was degene van de cijfers. Waarschijnlijk was ik er daarom zo goed in om de legale zaken van het imperium te runnen. Voor de idealist die ik was, was alles zwart of wit en dat ging niet goed samen met een leven dat bol stond van het grijs.

Matts vaardigheden waren technisch van aard. Er was geen computer die hij niet kon hacken en geen slot dat hij niet kon openbreken. Hij had een ware criminele geest. Als hij niet in de bak zou zitten, zat hij zonder twijfel als de nieuwe koning op de bovenste verdieping van Old Money Casino. Ik mocht dan de

oudste zijn, Matt was pa's favoriet.

Rafe was de slimme. Pa was vastberaden om brein, ballen en bureaucratie in de familie te hebben. Rafe zou zijn diploma rechten halen en de politiek in gaan.

Godzijdank had ik geen zussen. Vrouwen waren in families als de mijne van weinig waarde, tenzij ze mooi waren en gebruikt konden worden in machtsspelletjes en fusies, zoals die arme Katya.

Mijn blik schoot naar de bar, waar Faye naar een fles whisky van topkwaliteit reikte. Ze schonk twee shotjes in een koffiemok, maar dat is alles wat ik kon zien, doordat meneer Bradley op dat moment mijn gedachten onderbrak met zijn woorden.

'Je hebt geen keuze.' Hij ging met zijn vingers over de rand van het papier.

Hoewel ik dingen als zwart of wit zag, was dit een grijs gebied. Er moest een andere manier zijn. Zijn woorden 'tenzij je al getrouwd bent,' weerklonken in mijn hoofd. 'Ik bedenk wel iets.' Net toen ik aanstalten maakte om uit het zitje te schuiven, kwam Faye naar ons toe gelopen en zette een kop verse koffie voor me neer.

Haar vingers draalden over de mijne toen ze naar de eerste mok reikte. De hitte van haar aanraking wedijverde met de hitte van mijn ergernis. 'Ik dacht dat je wel een nieuwe en verbeterde kop koffie kon gebruiken.' Ze schonk me een betekenisvolle glimlach, een die me vertelde dat mijn kop was gevuld met koffie en medeleven.

'Dank je, Faye.'

Ik pakte de mok op en bracht hem naar mijn lippen. Ze had goed voor me gezorgd op het vlak van alcohol. Het was een zware eikenblend, die niet overstemd werd door de koffie. De alcohol brandde in mijn keel. Ze liep weg en ik richtte me weer tot meneer Bradley.

'Bij deze kun je jezelf als gepensioneerd zien.'